

Salem Abdul Aziz Al Sabah, o qui fos kuwaitià

L'Al Sabah a qui va dedicat aquest barres i estrelles és el governador del Banc Central de Kuwait, però podria ser qualsevol altre Al Sabah dels molts que omplen diaris, revistes i telenotícies des de fa mig any. A hores d'ara, qui més qui menys ja sap que els Al Sabah són la família que remenava el bacallà a l'emirat ocupat per l'Iraq, que el remenava i que el remenarà un altre cop quan s'hagi canviat prou sang aliada pel petroli que els ha fet immensament rics i immensament poderosos. D'Al Sabah, en tenim tots els que vulgueu. Fihad Mohamed Al Sabah, familiar directe de l'emir exiliat, Saud Al Sabah, és el president del KIO (Kuwait Investment Office), un dels fons d'inversions més poderosos del món, amb seu a Londres. Un altre Al Sabah, Ali Khalifa, ministre de Finances, és el cap del KIA (Kuwait Investment Authority), també des de Londres. Només amb dades com aquestes ja n'hi ha prou per saber de què va la Guerra del Golf. Amb dades com aquestes i amb un repàs directe –deixeu-vos estar de CNN i de conferències de premsa– a les pàgines d'economia dels diaris.

No és que veiem amb bons ulls que els kuwaitians s'hagin vist obligats a l'exili –en més d'un cas, tan daurat i fastuós com les eternes vacances que els Sabah de torn passen als casinos de Mònaco o a les piscines de Marbella. Rics o pobres, els kuwaitians tenen dret al seu país. Però sap greu veure tota aquesta comèdia de croats de la llibertat només per assegurar el petroli a bon preu durant les pròximes dècades. I encara sap més greu que la història de la humanitat no s'hagi vist plena a vessar de kuwaitians. Perquè ens hauríem estat viat un grapat d'invasions injustes –o hauríem guanyat tot de guerres justes per evitar-les. Sense anar més lluny, imagineu-vos que la Catalunya de la Guerra de Successió hagués estat governada pels equivalents catalans dels Al Sabah. Els aliats d'aleshores –anglesos, holandesos– haurien pogut envair-nos i bombardejar-nos per tornar-nos a la llibertat. Per no parlar de la guerra civil espanyola. Si Franco-Hussein

hagués clavat la bota damunt uns Al-Sabah republicano-catalans, ¡de quina una ens hauríem lliurat! I això sense sortir de la pell de brau. Qui firma aquest article lamenta públicament no haver nascut entre els Al Sabah, doncs. Com ho firmaria més d'un cristià libanès –a qui el Hussein sirí ha massacrada a canvi de la seva participació en la croada. Com ho firmarien estonians, letons i lituans, atrapats per Gorbtxov-Hussein a canvi del seu paper de Pilat respecte als iraquians. Però només hi ha un kuwait. I els autèntics Al Sabah tenen assegurat el retorn a casa seva. Qui fos kuwaitià.

El problema, economies a banda, és que no hi ha un pam de net. Els Al Sabah volen continuar fent el dilètant pels casinos del món. Bush –i una Europa humiliada al darrere– vol assegurar el liderat imperial i el control econòmic d'Occident. Hussein –un cacic impresentable que menysprea el seu poble–, més diners per a pagar deutes de guerra i més armes per a altres guerres. No ens enganyem, la guerra del Golf és menyspreable, per odiosa i per falsa. Que se'n vagin tots a pastar fangs, doncs, els Al-Sabah inclosos.

Albert Mas Griera

D. UMBERT

Manuel Vázquez Montalbán, el Perich, Xavier Mariscal, José María Valverde, Rafael Ribó i Àngel Colom són alguns dels noms que avalen la recent sortida al carrer del *Diari de la Pau*, que naix com a iniciativa d'un grup de periodistes de diversos mitjans, constituïts com a col·lectiu sota el nom de Periodistes per la Pau.

Per resumir quina és la postura d'aquest grup de periodistes davant el conflicte del Golf només cal reproduir un fragment de l'editorial que, sota el títol de "No ens deixem manipular", diu així: "Nosaltres no estem ni amb un bàndol ni amb l'altre. Som neutrals i antibel·licistes. I creiem que la guerra és la pitjor manera de resoldre els conflictes. Perquè no els resol, els agreuja. En aquest cas, com quasi sempre, tots els dirigents implicats són responsables de la guerra. Però les conseqüències més horribles no les patiran ells, sinó el poble iraquetà". El *Diari de la Pau* naix com un setmanari alternatiu que es proposa tractar amb rigorositat totes les informacions que generi la guerra però sempre des de la perspectiva de la pau. Els seus responsables han deixat molt clar que no volen fer un pamflet i, a la vista del primer número, es pot afirmar que ho han aconseguit. A l'alta qualitat de la composició i la impressió s'afegeix el prestigi dels col·laboradors.

El *Diari de la Pau* surt amb una tirada inicial de 30.000 exemplars, que es distribuïran a 2.000 quioscos de tot Catalunya, i estarà a la venda tots els divendres mentre duri la guerra.

Del somni de la reconciliació al malson del terror

En el fons tothom sabia, i molt més els dirigents d'aquesta mena de Nacions Unides de l'esport que presideix Samaranch, que la reconciliació de tots els pobles del món no era del tot possible, encara que s'hagués pactat el 1992 com a data de germanor olímpica. Però sí que era possible, i Barcelona ha estat a punt de tocar-ho amb la punta dels dits, un equilibri que permetés fer del 1992 una festeta. Durant uns anys, des que Barcelona va optar als Jocs i sobretot des que a Seül es va segellar la pau, s'ha alimentat el somni de la diplomàcia esportiva, i, al costat de Cobi i del logotip dels cinc anells, hi apareixien com més va més referències a la pau i a l'amistat. "Amics per sempre", sense anar més lluny, és l'eslògan que el COOB'92 havia decidit d'utilitzar per a tota la promoció internacional, emparant-se precisament en la idea de *reconciliació*. Aquesta paraula tan gastada durant mesos i que en realitat amagava en un racó, marcada probablement amb un codi de barres, una data de caducitat: el 16 de gener de 1991.

Fa dues setmanes, aquest Olímpic Circus feia equilibris especulant sobre com afectaria aquesta psicosis pèrsica els Jocs de Barcelona. Ara, amb el conflicte ja encetat, fins i tot el president del CIO ha interromput el seu "silenci respectuós" (Samaranch dixit) per a lamentar que "si la guerra s'allarga afectarà de forma molt directa i sensible el moviment olímpic".

No ha d'estranyar que Josep Miquel Abad es manifestés per la pau —a títol individual— el diumenge dia 13 de gener, encara que aquest fet acabés convertint-se en notícia precisament perquè entre la classe política i dirigent el més habitual ha estat institucionalitzar la guerra. Ni ha de sorprendre que Mariscal, o Josep Maria Trias, dos artistes ben olímpics, s'hagin afegit a iniciatives per la pau.

Al comitè organitzador de Barcelona'92 el desànim comença a ser notori. I la por. Tot i que les postures oficials, les de Samaranch i les que pugui donar el mateix alcalde, han d'evitar

Al comitè organitzador de Barcelona '92 el desànim comença a ser notori.

ANNA NAVARRO

l'alarmisme, el cert és que l'amenaça del terrorisme àrab sobre els interessos americans extreparà les mesures de seguretat i acabarà aigualint la festa.

No és el moment encara de fer hipòtesis sobre boicots olímpics, que probablement n'hi haurà, però sí d'assegurar que totes les fonts relacionades amb els Jocs del 1992 coincideixen unànimement en el temor que una guerra llarga excitarà l'enfrontament entre cultures i trencarà relacions diplomàtiques entre països, amb unes conseqüències irreparables.

Des de l'enfrontament particular, del detall, s'ha fet un triple salt mortal sense xarxa cap a l'enfrontament mundial. Durant uns dies, no s'ha parlat d'hotels, ni de metros, ni d'acusacions d'electoralisme.

El COOB'92 no ha aturat la màquina, perquè fer-ho és impossible a hores d'ara, i ha continuat amb els pressupostos del 1991, firmant contractes, perfi-

lant les competicions i comptant, com a hipòtesi de treball, amb el rècord de participació d'atletes tan anunciat en els últims anys. Només el dòlar, aquest capriciós Mister Marshall que ha de salvar del dèficit l'organització, l'afecta ja de manera directa, que ja ha hagut de recórrer a algunes reserves de diners per no començar a passar comptes en tinta vermella a un any i mig vista.

Però Abad i companyia saben ja que la festa no serà el mateix si alguns convidats no vénen, d'altres ho fan atemorits i uns i altres s'han de fer morros entre copa i copa. Però cal no ser pessimistes. Atlanta, seu de la CNN i seu dels Jocs del 1996, pot agafar la torxa de la *reconciliació*. Qui sap si Bush ja té a punt l'estrena del *nou ordre mundial*. Perquè els EUA, bons esportistes, són experts a fer la guerra en camp contrari i brindar per la pau amb Coca-Cola a casa.

Carles Capdevila

OLÍMPIC CIRCUS

Cases de tres estrelles. Fi de l'episodi sobre tràfic d'influències al COOB. S'havia acusat l'organització d'afavorir sistemàticament una de les empreses que es dedicaven a allotjar famílies a domicilis particulars durant els Jocs, i ara aquest afavoriment s'ha acabat fent institucional. L'empresa responsable de 4.000 encàrrecs de llits a cases particulars tramitats pel COOB serà la Unió Hotelera de Barcelona, que agrupa el 90% d'hotels de Barcelona, i que competirà amb ella mateixa adequant cases privades com a hotels de tres estrelles.

RAFA GIL

COOB'92

200 dones judoques a la Barcelona del 92. El Judo femení serà oficial per primera vegada a Barcelona, on s'espera que dues-centes expertes en aquest esport competeixin a Barcelona, amb un càlcul fet a partir de la limitació de 14 judokes per país. Això vol dir un home i una dona per cada pes com a màxim. Si els càlculs que apunten la presència de 75 països s'acaben confirmant, el total de participants serà de 500, que competiran al Palau Blau-grana davant un públic potencial de més de 6.000 espectadors.